

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У.16275/14
16.08.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул., кога заступа Миуца Тодор, адвокат из Вршца, ул. Војвођанских бригада б. 23, ради поништаја решења туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за традицију, стандард и ветеране, Одељења за стамбене послове УП-2 број 90-2/2014 од 17.11.2014. године, у предмету признавања права на давање стана у закуп, у нејавној седници већа одржаној дана 16.08.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства одбране Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, Управе за традицију, стандард и ветеране, Одељења за стамбене послове УП-2 број 90-2/2014 од 17.11.2014. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновни поступак.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужено Министарство одбране Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, Управа за традицију, стандард и ветеране, Одељење за стамбене послове да тужиоцу А.А. из ..., ул., исплати износ од 7.380,00 динара на име трошкова управног спора у року од 15 дана од дана пријема пресуде са законском затезном каматом почев од дана истека рока за добровољно извршење до коначне исплате.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Групе за утврђивање права Одељења за стамбене послове, УП-1 бр. 20501-43/98 од 17.06.2014. године, којим се поништава закључак Војне поште 1313 Београд УП-1 број 20501-25/98 од 04.11.2010. године и скида са евиденције захтев А.А., цивилног лица у пензији из ..., за давање стана у закуп на неодређено време заведен под бројем 20501-4/1998 од 25.03.2003. године.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 16.12.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреде закона и неправилно и непотпуно утврђених

чињеница. Наводима тужбе указује да је разлог доношења решења контрадикторан стварном стању и не потврђује да је тужилац крио чињеницу из писмене изјаве бивше супруге од 24.01.2011. године, да је кућа продата још 2003. године, јер је захтев за решавање стамбеног питања поднео у време када више није имао никакву имовину, будући да је имовина већ била продата од стране његове бивше супруге, а новац дат сину, што потврђује и пресуда о разводу брака на коју се органи позивају. Осим тога, сматра да је првостепени орган морао да утврди на коме се водила кућа и да ли је тужилац био њен власник. Посебно указује да се његова имовинска ситуација временом погоршавала, као и здравствено стање, иако је цео живот радио за добробит војске, па сматра да има легитимно право на помоћ коју војска треба да му пружи. Предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, а предмет врати на поновно одлучивање или да пресудом сам реши управну ствар, јер природа ствари то дозвољава и утврђено чињенично стање пружа поуздан основ за то. Трошкове управног спора тражи у износу од 6.000,00 за састав тужбе и таксе по одмерању суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно члану 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је тужиоцу, као цивилном лицу у пензији, закључком Војне поште 1313 Београд УП-1 број 205-25/98 од 04.11.2010. године, који је коначан у управном поступку, прихваћен захтев за давање двособног стана у закуп на неодређено време, са укупним бројем бодова на дан доношења закључка 624, а по његовом захтеву за решавање стамбеног питања број 20501-4/1998 од 25.03.2003. године и приложених доказа. Првостепеним решењем УП-1 бр. 20501-43/98 од 17.06.2014. године, поступајући по другостепеном решењу УП-2 број 76-4/2011 од 31.03.2014. године, у правној ствари признавања права на решавање стамбеног питања у месту Београд, на основу члана 248. Закона о општем управном поступку и Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране, првостепени орган је поништио закључак Војне поште 1313 Београд УП-1 број 205-25/98 од 04.11.2010. године, којим се прихвата захтев тужиоца за давање двособног стана у закуп на неодређено време и скинуо са евиденције захтев тужиоца за давање стана у закуп на неодређено време заведен под бројем 20501-4/1998 од 25.03.2003. године. Према разлозима из образложења овог решења, овако је одлучено јер је на основу поднетог захтева за решавање стамбеног питања и приложених доказа утврђено да је тужилац пензионисано цивилно лице који је у гарнизони ... у Републици Хрватској до 1991. године, користио четворособан стан са члановима породичног домаћинства, супругом Б., и синовима В. и Г., да је пресудом Општинског суда у Вршцу од 27.02.2008. године разведен брак тужиоца са Б.Б., те да је накнадно прибављеним доказима службеним путем, као и изјаве Б.Б. утврђено да је тужиоцу у марту 1977. године од стране Д.Д. одобрен стамбени кредит за довршење породичне куће, те да је његова бивша супруга Б.Б. заједичку кућу продала 2003. године. Како тужиоцу са његовом стручном спремом припада право на двособан стан у смислу члана 18. став 1. тачка 3. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране, а с обзиром да је одредбом члана 3. истог правилника прописано да лице има решено стамбено питање ако оно или члан његовог породичног домаћинства на територији држава чланица и на територији република које су се издвојиле из СФРЈ, као и на територији Републике Србије (АП Косово) има у својини

усељив стан или породичну стамбену зграду или је отуђило стан или породичну стамбену зграду стечен по основу рада, а који је одговарајући за његову породично домаћинство у складу са одредбама овог правилника, првостепени орган је закључио да тужилац нема више право на решавање стамбеног питања доделом стана из стамбеног фонда Војске Србије. Тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, налазећи да је код утврђеног чињеничног и правног стања ове управне ствари првостепени орган правилно донео ожалбено решење, јер се код чињенице да је тужилац користио кредит за завршетак породичне куће која је у току трајања брака отуђена, а тужилац је био сувласник на идеалној половини, не може прихватити да је лице без стана, већ лице које је отуђило стан који је одговарајући по структури у смислу члана 18. Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране.

Ценећи законитост оспореног решења, Управни суд налази да тужилац основано тужбом указује да је тим решењем повређен закона на његову штету. Ово због тога што у првостепеном решењу, за које тужени налази да је у свему правилно, није наведено у ком поступку и применом ког ванредног правног средства се поништава закључак Војне поште 1313 Београд УП-1 број 20501-25/98 од 04.11.2010. године и скида са евиденције захтев А.А., цивилног лица у пензији из ..., за давање стана у закуп на неодређено време заведен под бројем 20501-4/1998 од 25.03.2003. године. Наиме, првостепени орган у уводу решења наводи да решење доноси поступајући по другостепеном решењу УП-2 број 76-4/2011 од 31.03.2014. године, на основу члана 248. Закона о општем управном поступку, којим је прописано да на основу података прибављених у ранијем и у поновљеном поступку орган доноси решење о управној ствари која је била предмет поступка и њиме може решење, које је било предмет понављања поступка, оставити на снази или га заменити новим, а у случају замене решења с обзиром на све чињенице и околности орган може раније решење поништити или укинути. Овом одредбом прописује се мериторно решавање главне ствари у поновљеном поступку, те се може закључити да се ради о одлуци донетој у понављеном поступку, имајући у виду да је по захтеву тужиоца од 25.03.2010. године, одлучено закључком од 04.11.2010. године, који је коначан у управном поступку. Понављање поступка, које је као посебно правно средство прописано одредбама члана 239. до 250. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), може се вршити искључиво из разлога груписаних у једанаест тачака побројаних у члану 239. наведеног закона, и у зависности од тачке односно разлога понављања цени се испуњеност законом прописаних услова да се поступак који је окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење) може поновити. Међутим, првостепени орган у ожалбеном решењу није навео ниједан од разлога прописаних чланом 239. Закона о општем управном поступку, нити се позвао на ову законску одредбу, због чега се не може ценити ни испуњеност законом прописаних услова за примену овог ванредног правног средства у конкретном случају. Будући да правилност одлуке каква је дата у диспозитиву првостепеног решења не произлази из правних прописа и разлога садржаних у његовом образложењу, учињене су повреде правила поступања прописане одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, које су по оцени суда од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, а како је тужени орган оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 31.03.2014. године, те није отклонио повреде правила поступања учињене у поступку пред првостепеним органом, и сам је оспореним решењем повредио закона на штету тужиоца.

Суд је ценио наводе изнете у тужби којима се указује на непотпуно утврђене чињенице и повреду закона, али их није посебно образлагао, будући да су учињене повреде правила поступања такве природе да онемогућавају оцену законитости оспореног решења у материјалноправном смислу.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила поступања отклони надлежни орган управе у поновном поступку одлучивања.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је одлука суда у предметној управној ствари заснована на утврђеном постојању повреда правила поступка од стране туженог органа које су од утицаја на законитост оспореног решења, због чега их је у поновном поступку потребно отклонити.

С обзиром да је оспореним решењем повређен закон, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, а тужени орган је дужан да у поновном поступку одлучивања по жалби отклони повреде правила поступања на које му је указано овом пресудом и своју одлуку заснује на правном схватању и примедбама суда у погледу поступка, сагласно члану 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, Суд је донео на основу чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку, који се сходно примењује на основу чл. 74. Закона о управним споровима, као и члана 277. ЗОО ("Сл. лист СФРЈ", бр. 29/78...57/89 и "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93...44/99), те је тужиоцу признао трошкове управног спора за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката за састав тужбе у опредељеном износу од 6.000,00 динара, те трошкова на име судске таксе у износу од 390,00 динара за тужбу и 980,00 динара за судску одлуку, што укупно износи 7.370,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 16.08.2016. године, 15 У.16275/14

Записничар
Небојша Симић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР